

Etter årsmøtet 18.03.2019: Foredrag om Ole-Bjørn og salg av hans malerier

Jørgen Meier: Ole-Bjørn – ikke som alle andre

Jørgen Meier fortalte om sitt vennskap med originalen og kunstnersjelen Ole-Bjørn Magnussen. Da de to ble kjent, var Ole-Bjørn en eldre mann, og kanskje noe mildere enn i yngre år. I over 50 år levde «alle barns skrekk» som han også er blitt kalt, ved Ljanselven. Han hadde etter hvert en ganske stor støttegruppe, særlig var Johnny Hammer på Sæter Bensinstasjon en viktig person for Ole-Bjørn. Han kom med mat og passet litt på. Ivar Nyhus, konsulent i bydelen, engasjerte seg også, og fikk satt opp et nytt og bedre skur. Ole-Bjørn flyttet ikke inn, han ble boende i sin selvbygde bolig som bestod av stillaser og brakker satt oppå hverandre. Å være der inne, var som å være i et hus på sugerør, ifølge Meier. Strøm ble lånt fra stolper rundt omkring, for Ole-Bjørn hadde teknisk innsikt.

Ole-Bjørn valgte selv sine venner – ingen ble venn av ham, han valgte dem. Temperamentet var det ingenting i veien med: En gang han ville besøke Meier, kom han til tomt hus. Ole-Bjørn ble sint, og la fyrverkeri i postkassen, som selvfølgelig eksploderte. Han måtte erstatte den, og Jørgen Meier har fortsatt denne postkassen, som han hadde med og viste frem.

Ole-Bjørn var en spesiell person, som levde etter egne regler. Han mislikte at solen snudde, og feiret alltid solsnu. Han hadde større kunnskap enn folk egentlig skjønnte, han kunne sitere og kunne veldig mye utenat. Han kunne gjøre seg godt forstått både på tysk og fransk, han malte og skrev dikt, dels ganske gode. Han hadde en del merkelige ideer, og skrev f.eks. til dronningen i England om forslag til en bro over Gibraltar-stredet. Han mente også at Vestre Slidre var hans egen hjembygd, og egentlig ingen annens. Hans familie kom derfra. Ulike sko hadde han alltid, han likte å provosere. Han hadde bankkort, men husket aldri koden. På en måte var han raus, han ga gjerne bort bilder, men mottaker måtte betale en pen sum for innrammingen. Han inviterte også gjester til sin 70-årsdag i 2009, med nøye beskjed om hva de skulle kjøpe med seg. Under selve feiringen gikk han sin vei.

Ole-Bjørn fikk uttrykt følelser gjennom kunsten sin, og levde etter en filosofi som kan være vanskelig å forstå: Alltid se kreativt på alt. Han levde i ett med naturen., og hadde respekt for alt levende liv. Det var stor sorg da Esso-stasjonen ble nedlagt. Ole-Bjørn kom da til Lambertseter kirke og ville ha hjelp til å skrive testament – hjelp med én gang, han krevde oppmerksomhet når han kom, uansett om folk satt i møte e. lign. Han ville bissettes i Valdres, og ønsket askespredning på sin egen lille kirkegård. Mot slutten av sitt liv forbrant han seg på tærne, og ble innlagt på sykehus. Da klarte han å rømme – i sykehusklær – og ta trikken tilbake til Ljabru. Og der fikk han da bo til det siste.

Ole-Bjørn Magnussens bilder viste seg å være populære. Mange av dem er Munch-inspirerte, andre har eventyrmotiv.

SAH solgte bilder for nær 15000 kr.

EN